

108 คดี

ฆ่า

ศพ

ទូច ក្នុង

រឿង

ពុទ្ធសក្ការាម

២៤៧១ - ២៤៨០

หรือ" นายทิมได้ยินว่า "พุซโซ่แปลกกันได้" เท่านั้นแล้วก็รีบไป ต่อมาสักครู่นายเพิ่ม นายบางจำเลยกลับมาที่โรงนาเขียว แต่นายเขียวมิได้มาด้วย เด็กชายหงัดเห็นนายเพิ่ม นายบางพูดซุบซิบกับนางก่วยภรรยา นายเขียว แต่พยานไม่ได้ยิน แล้วนางก่วยใช้พยานไป รุระที่โรงนางอัน จึงพบนายเขียวจำเลยอยู่ที่นั่น ต่อรุ่งเช้าพยานต่างทราบว่ามีนายชมถูกฆ่า ตาย นอกจากได้ความตามคำพยานโจทก์ตั้งนี้แล้ว โจทก์ได้นำคำรับของจำเลยทั้ง 3 ในชั้น ใต้สวนกับของกลาง มีสร้อยข้อมือ 1 เส้น แหวนทองคำหัวฝังนิลดำ 1 วง ว่าค้นได้ที่โรง นายเพิ่ม และปืนเมฆเซอร์ 1 กระบอกว่าได้ในพ้อมข้างโรงนายเขียวจำเลย มาเป็นพยาน ประกอบสำนวนของโจทก์ ฯ

ปัญหาสำคัญในคดีนี้ที่จะต้องพิจารณาก็คือ คำรับสารภาพของจำเลยทั้ง 3 ใน ชั้นใต้สวนจะฟังได้หรือไม่ กรรมการได้พิเคราะห์สำนวนการใต้สวนในชั้นอำเภอแล้ว ได้ ความว่า ขุนทองประศาสน์นายอำเภอเป็นผู้ถามปากคำ ได้แนะนำจำเลยว่า "ถ้ารับเสียคง จะได้รับความกรุณาจากศาล เพราะเรื่องนี้มีหลักฐาน" ดังนี้ กรรมการเห็นว่าที่เจ้าพนักงาน พูดเช่นนี้ เป็นเหตุให้จำเลยหลงเชื่อ จึงรับสารภาพ คำรับชนิดนี้จะฟังว่าจำเลยรับโดยสุจริต ไม่ได้ตามนัยแห่งคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 98/2463 ระหว่าง อัยการชัชวาท โจทก์ นายเชื้อ จำเลย

อนึ่งการตรวจค้นจับของกลางก็ได้ความว่า ขุนทองประศาสน์ นายเกษมกร คนหนึ่ง กับนายสิบท้ารวจเอกแหม่มเป็นเจ้าพนักงานไปตรวจค้น เวลาตรวจค้นนายสิบท้ารวจ เอกแหม่มหาได้ช่วยค้นไม่ คนหนึ่งเป็นปกติอยู่ในโรง ขุนทองประศาสน์ผู้เดียวเป็นผู้ค้นใต้ของ กลางทั้ง 2 สิ่ง แล้วนำมาให้นายสิบท้ารวจเอกแหม่มดู ในรายงานนายสิบท้ารวจเอกแหม่มก็ หาได้ลงชื่อเป็นพยานในฐานะที่ตนไปรู้เห็นด้วยไม่ กรรมการเห็นว่า พยานของโจทก์ยังห่าง ไกลกับเหตุมาก ไม่พอจะให้ลงสันนิษฐานว่าจำเลยกระทำผิด และการตรวจค้นจับของกลาง จากจำเลยก็เป็นการมัวหมองน่าสงสัย หลักฐานของโจทก์ยังไม่พอลงโทษจำเลย ฎีกาจำเลย ฟังขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำคุกจำเลยมีกำหนดโทษ 16 ปีนั้น กรรมการไม่เห็นพ้อง ด้วย จึงพร้อมกันพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาล - เดิม ฯ

วันที่ 22 สิงหาคม พุทธศักราช 2474

(พระยาพรหมทัตศรีพิลาส - พระยาพิพากษาสัตยาธิบดี - พระยาวิชัยราชสุนทร)

คดีที่ ๒ ผ่าคนตายในการวิวาทต่อสู้กัน
ฎ.๑๕๒/๒๔๗๔ เจตนา ผ่าคน วิวาท ยั่วโทษ

ฆ่าคนตายในการวิวาทต่อสู้กัน จะอ้างว่าทำโดยถูกยั่วโทษไม่ได้ ต้องมีความ
ผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาตามกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 251 ฯ

ศาลเดิมตัดสินลงโทษจำเลยตามมาตรา 249 ให้จำคุก 15 ปี ศาลอุทธรณ์ตัด
สินแก้วางบทมาตรา 251-55 ให้จำคุก 3 ปี ดังนี้ จำเลยทูลเกล้า ฯ ถวายฎีกาได้ตั้งใน
ปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ฯ

อ. วิวาทกับ ค. น้องชาย ย. จำเลย อ. ใช้มีดแทง ค. ย. น. จำเลยจึง
วิ่งไปช่วยและเกิดต่อสู้กันขึ้น อ. เสียทำวิ่งหนีแล้วไล่ไปถึงกองปืน อ. หยิบปืนหันมาต่อ
สู้ จำเลยทั้ง 2 ช่วยกันฟันและแทง อ. ตาย ฯ

ศาลเดิมลงโทษจำเลยตามมาตรา 249 ให้จำคุกคนละ 15 ปี
ศาลอุทธรณ์ว่า จำเลยมีผิดตามมาตรา 251 และลดฐานยั่วโทษให้กึ่งหนึ่งตาม
มาตรา 55 คงจำคุกจำเลยคนละ 3 ปี จำเลยถวายฎีกา ฯ

ศาลฎีกาว่า จำเลยมีผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาตามมาตรา 251 แต่จะลด
ฐานยั่วโทษให้ไม่ได้ ฯ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 152/2474

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้กรรมการตรวจฎีกา โจทก์ จำเลย
อุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

อัยการนครปฐม

โจทก์

คดีระหว่าง

นายหยุด เขยสงวน นายหนู พลอยบำรุงกิจ

นายแคะ บุญสม

จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2473 เวลากลางวัน จำเลย
สมคบกันใช้ศาสตราวุธมีดและดาบทำร้ายร่างกายนายอบถึงแก่ความตายโดยเจตนา เหตุเกิดที่
ตำบลสามพราน จังหวัดนครปฐม ขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา

249 ๑

นายหยุดจำเลยให้การต่อสู้ว่า นายอบเอามัดพืนจำเลย จำเลยจึงเอามัดแทงไปเพื่อป้องกันตัว ๑

นายแคะ นายหนู จำเลยให้การว่านายหยุดกับนายอบต่างทำร้ายกัน จำเลยทั้ง 2 เป็นผู้เข้าไปห้าม ๑

ศาลมณฑลนครชัยศรีพิจารณาแล้วฟังข้อเท็จจริงว่า นายอบเอามัดแทงนายด้วนน้องชายนายหยุด นายหยุด กับนายหนูวิ่งไปช่วยและไล่ทำร้ายนายอบ นายอบวิ่งหนีไปถึงกองพืน นายหยุด นายหนูได้เอามัดแทงและพืนนายอบมีบาดแผลหลายแห่ง นายอบถึงแก่ความตายด้วยพิษบาดแผลในวันนั้น เห็นว่า นายหยุด นายหนู จำเลยมีความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ตามกฎหมายลักษณอาชญา มาตรา 249 ให้จำคุกนายหยุด นายหนูจำเลยคนละ 15 ปี ส่วนนายแคะจำเลยไม่มีความผิดให้ปล่อยตัวไป ๑

นายหยุด นายหนูจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่าจำเลยทั้ง 2 ได้ทำร้ายนายอบโดยบรรดาโลหะ ในเหตุที่นายอบทำร้ายนายด้วนน้องชายนายหยุดและตัวนายหยุดก่อน จำเลยมิได้เจตนาจะฆ่านายอบให้ตาย จึงพิพากษาว่าจำเลยทั้ง 2 มีความผิดตามกฎหมายลักษณอาชญา มาตรา 251 ให้จำคุกคนละ 6 ปี และให้ลดโทษฐานยั่วโทษตามมาตรา 55 ลงกึ่งหนึ่ง คงให้จำคุกคนละ 3 ปี ความนอกจากนี้ยื่นตามศาลเดิม ๑

โจทก์และนายหยุด นายหนูจำเลยต่างทูลเกล้า ๑ ถวายฎีกา ๑

กรรมการศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษา คดีนี้ทางพิจารณาได้ความว่า ในวันที่โจทก์หา มังานหล่อเทียนประจำพรรษาที่วัดสามพราน จังหวัดนครปฐม เวลาประมาณ 16 นาฬิกาเศษ นายด้วนน้องชายนายหยุดจำเลยได้วิวาทกับนายอบที่ได้ถูกศาลา นายอบเอามัดแทงนายด้วน นายด้วนร้องเรียกให้คนช่วย นายหยุด นายหนู จำเลยได้วิ่งไปในที่เกิดเหตุ และมีการต่อสู้กับนายอบ นายอบอาวุธหลุดจากมือวิ่งหนีออกจากใต้ถุน - จำเลยทั้ง 2 วิ่งไล่ตามไป นายอบวิ่งหนีไปถึงกองพืนห่างกุฎิพระจุนการประมาณ 2 วาเศษ ก็หยิบไม้พืนเข้าต่อสู้กับนายหยุด นายหยุดจำเลยแทงนายอบด้วยมีดพก 2-3 ที นายหนูจำเลยเอาดาบพืนนายอบ พอนายอบล้มแล้วจำเลยก็หยุดทำร้าย ปรากฏตามคำชันสูตรว่า นายอบบาดแผลสาหัสและไม่สาหัสรวม 8 แห่งอยู่ได้ประเดี๋ยวนึ่งขาดใจตายด้วยพิษบาดแผลที่ถูกทำร้าย ได้ความดังนี้ กรรมการศาลฎีกาเห็นว่า เหตุเกิดขึ้นจากการวิวาทต่อสู้กัน แม้จำเลยทั้ง 2 จะวิ่งไล่ตามไปก็ดี แต่นายอบก็หยิบไม้เข้าต่อสู้กับจำเลยอีกคดี จึงชี้ขาดว่าจำเลยมีเจตนาฆ่านายอบยังไม่ถนัด ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษนายหยุด นายหนูจำเลยตามกฎหมายลักษณอาชญา มาตรา 251 นั้น กรรมการศาลฎีกาเห็นชอบด้วย แต่ที่ศาลอุทธรณ์ลดโทษฐานยั่วโทษตามมาตรา 55 ลงกึ่งหนึ่งนั้น ตามทางพิจารณาได้ความว่า นาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2473 เวลากลางวัน จำเลย บังอาจใช้อาวุธมีดแทงอ้ายแมงนักโทษถึงแก่ความตายโดยเจตนาพยายามด้วยความพยายาม ฆาตกรรม เหตุเกิดในเรือนจำจังหวัดนครศรีธรรมราช ขอให้ลงโทษจำเลยตามกฎหมาย ลักษณะอาชญา มาตรา 250 ฯ

จำเลยให้การรับว่า ได้ใช้มีดแทงอ้ายแมงตายจริง แต่มิได้เจตนาจะให้ถึงตาย ฯ

ทางพิจารณาได้ความตามคำพยานโจทก์ประกอบกับคำรับของจำเลยว่า จำเลย กับผู้ตายเป็นนักโทษต้องขังอยู่ในเรือนจำจังหวัดนครศรีธรรมราช จำเลยมีโทษ 20 ปีฐาน ฆ่าคนตาย ผู้ตายมีโทษ 10 ปีฐานอะไรไม่ปรากฏ และมีหน้าที่เป็นยามตีเกราะในเวลากลางคืน สาเหตุที่เกิดฆ่ากันตายนี้เนื่องจากตอนเย็น วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2473 จำเลย ผ่ากหนังสือรามเกียรติ์ไว้กับอ้ายรอง (นักโทษ) จำเลยขอหนังสือคืน อ้ายรองว่า อ้ายเพิ่ม (นักโทษ) ยืมไปอ่าน อ้ายรองใช้อ้ายนกเขา (นักโทษ) ไปขอหนังสือที่อ้ายเพิ่ม อ้ายเพิ่ม ไม่ให้ว่ายังอ่านอยู่ จำเลยไม่ได้หนังสือก็บ่นว่าต่าง ๆ นา ๆ ทันใดนั้นอ้ายแมงผู้ตายซึ่งนอน อยู่ใกล้กับจำเลยลุกขึ้นด่าเป็นคำหยาบคำหนึ่งและว่าราคะญัก จึงไปหยิบหนังสือจากอ้าย เพิ่มฉีกทิ้งลงในถังปัสสาวะ แล้วกลับมานอนยังที่เดิม ฝ่ายจำเลยได้เถียงว่าไม่ใช่หนังสือของ จำเลย จำเลยยืมมาจากคนอื่น เรื่องก็ยุติกันตอนหนึ่ง ครั้นรุ่งขึ้นในวันเกิดเหตุ นักโทษ รับประทานอาหารเช้าแล้วต่างแยกไปทำงาน จำเลยเป็นช่างทำมุกด์ อ้อมอาหารแล้วไปเจียร หมากรับประทานอยู่ที่โรงงานแกะมุกด์ ต่อมาผู้ตายไปที่โรงงานนั้น จำเลยถือมีดแกะมุกด์ ตัว มีดยาว 4 นิ้วครึ่ง กว้าง 3 กระเบียดปลายแหลมเข้าไปหาผู้ตาย พูดขอราคาหนังสือ ผู้ตาย ไม่ให้กลับด่าจำเลยเป็นคำหยาบ จำเลยจึงตรงเข้าแทง ผู้ตายด้วยมีดที่ถือที่หนึ่งแล้ววิ่งหนีไป ผู้ตายอยู่ได้ประมาณ 5 นาทีทนพิษบาดแผลไม่ได้ก็ขาดใจตาย ณ ที่นั้น ปรากฏตามคำชันสูตร พลิกศพว่า ถูกแทงรวมมซ้ายกว้าง 1 กระเบียดยาว 1 กระเบียด ลึกทะลุในชั่วหัวใจขาด ได้ความดังนี้ ฯ

ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราชทำความเห็นเสนออธิบดีผู้พิพากษาศาลมณฑล - นครศรีธรรมราชว่า จำเลยฆ่าอ้ายแมงโดยความโกรธแค้นพยายามในข้อที่อ้ายแมงฉีกหนังสือ รามเกียรติ์ของจำเลยและทั้งเวลานี้จำเลยกำลังต้องโทษกลับไม่หลาบจำกระทำผิดโดยมิได้เกรง กลัวต่อพระราชอาชญา ความผิดของจำเลยต้องด้วยกฎหมายลักษณะ อาชญา มาตรา 250 ข้อ 3 ควรพิพากษาให้ประหารชีวิตจำเลยให้ตายตกไปตามกัน ฯ

อธิบดีผู้พิพากษามีความเห็นแย้งว่า ตามเหตุผลแห่งคดียังไม่ได้รับความที่ควรฟัง ว่า จำเลยกระทำด้วยความพยายามฆาตกรรม จำเลยคงมีความผิดแต่เพียงฐานฆ่าคนตายโดย เจตนาตามมาตรา 249 และถึงแม้จะไม่เหตุควรได้รับความประณีต แต่ก็น่าจะผ่อนผันให้แก่

จำเลย เพราะจำเลยกระทำด้วยความแค้นใจอุอำนาจแก่โทษะ จึงเห็นควรให้จำคุกจำเลยแต่เพียงกำหนดโทษ 20 ปี ฯ

โจทก์จำเลยไม่อุทธรณ์ แต่เพราะเหตุโทษจำเลยถึงประหารชีวิต ศาลเดิมจึงส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาชญา ร.ศ. 115 มาตรา 38 ฯ

ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีแล้วเห็นฟ้องด้วยความเห็นแย้งของอริบตีผู้พิพากษา - ศาลมณฑลนครศรีธรรมราช แต่ที่ให้จำคุกจำเลยเพียง 20 ปีนั้น ศาลอุทธรณ์เห็นว่าเบาเกินไป จึงพิพากษาแก้คำตัดสินศาลจังหวัดให้จำคุกจำเลยไว้ตลอดชีวิต ฯ

โจทก์ทูลเกล้า ฯ ถวายฎีกาคัดค้านว่า ที่ศาลอุทธรณ์ฟังว่าจำเลยกระทำโดยไม่มี ความพยายามทรมานหมาย คงมีความผิดเพียงตามมาตรา 249 นั้น ยังไม่ชอบด้วยเหตุผลและรูปคดีนี้ ฯ

ข้าพระพุทธเจ้าได้รับพระราชทานตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาคดีนี้แล้ว - ข้อเท็จจริงคงได้ความตั้งกราบบังคมทูลพระกรุณามาแล้วข้างต้น ข้าพระพุทธเจ้าเห็นด้วยเกล้า ฯ ว่า การที่จำเลยฆ่าอ้ายแมงตายครั้งนี้จะฟังว่ากระทำผิดโดยพยายาม

ด้วยความพยายามทรมานหมาย อันเป็นผิดตามมาตรา 250 ข้อ 3 ยังไม่ได้ เพราะปรากฏว่าจำเลยเข้าไปขอสดางค์ราคาหนังสือต่อผู้ตายแต่โดยดีมิได้แสดงความอาฆาตมาดร้ายอย่างใด แต่ผู้ตายกลับตำ่าจำเลย ทำให้จำเลยโกรธแค้นยิ่งยั้งโทษะไม่ได้ เข้าทำร้ายผู้ตายโดยอุอำนาจแห่งโทษะคดี หนึ่งการที่ผู้ตายฉีกหนังสือรามเกียรติ์ของจำเลยทิ้งลงในถังปัสสาวะ ก็เป็นแต่เพียงสาเหตุระหว่างจำเลยกับผู้ตายส่วนหนึ่งเท่านั้น คดียังไม่เข้าบทที่จำเลยกระทำลงโดยความพยายามทรมานหมายตั้งโจทก์หา ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ปรึกษาคดีวางบทมาตรา 249 แห่งกฎหมายลักษณ อาชญาให้ลงพระราชอาชญาจำคุกจำเลยไว้จนตลอดชีวิตนั้นเป็นการชอบด้วยรูปคดีแล้ว ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ ให้ยกฎีกาของโจทก์เสีย ฯ

ข้าพระพุทธเจ้าขอพระราชทานทูลเกล้า ฯ ถวายสำเนาความเห็นศาลจังหวัด นครศรีธรรมราช ความเห็นอริบตีผู้พิพากษาศาลมณฑลนครศรีธรรมราช คำพิพากษาศาลอุทธรณ์กับสำเนาฎีกาโจทก์ทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท ฯ

การจะควรประการใดแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อม ขอเดชะ

ข้าพระพุทธเจ้า (พระยาพรหมทัตศรีพิลาส - พระยาพิพากษาสัทยาธิบดี - พระยาวิชัยราชสุนทร)

นายอบกับนายต่วนน้อง นายหยุด จำเลยวิวาทกัน นายหยุด นายหนู จำเลยเข้าไปช่วย นายต่วนเช่นนั้น จะฟังว่าถูกยั่วโทษะหาได้ไม่ จึงพิพากษาแก้ศาลอุทธรณ์ในความข้อนี้ให้ - จำคุกนายหยุด นายหนู จำเลยตามกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 251 มีกำหนด 6 ปี ให้บังคับคดีตามคำพิพากษานี้ ๑

วันที่ 24 กรกฎาคม พุทธศักราช 2474

(พระยาวิชัยราชสุนทร - พระยาพิพากษาสัตยาธิปไตย - พระยาพรหมทัตศรีพิลาศ)

ศาลอาญา

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 152/2474

อาชญา เจตนา ฆ่าคน วิวาท ยั่วโทษะ
วิธีพิจารณาอาชญา ฎีกาอุทธรณ์

คดีที่ ๓ จำคุกด้วยความโกรธแค้นยังโทษะไม่ได้

ฎ.๑๗๒/๒๔๗๔ จำคุก พยาบาท

การจำคุกด้วยความโกรธแค้นยังโทษะไม่ได้ ซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบันทันด่วนนั้น
หาใช่เป็นการพยาบาททรมานหมายไม่ คงมีความผิดตามมาตรา 249 แห่งกฎหมายลักษณ
อาชญา ๑

คดีที่ศาลเดิมตัดสินให้ประหารชีวิตจำเลย คู่ความมิได้อุทธรณ์ ศาลเดิมส่ง
สำนวนมาให้ศาลอุทธรณ์ตรวจตัดสินตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาชญา มาตรา
38 นั้น ศาลอุทธรณ์มีอำนาจตัดสินลดโทษจำเลยให้เบาลง แล้วคู่ความมีสิทธิอุทธรณ์
ถวายฎีกาต่อมาได้ ๑

จำเลยและผู้ตายเป็นนักโทษอยู่ในเรือนจำด้วยกัน วันหนึ่งจำเลยไปทวง
หนังสืออ่านเล่นจากนักโทษอีกคนหนึ่ง ผู้ตายนอนอยู่ใกล้ ๆ ลูกขี้หมาด่าจำเลยแล้วหยิบ
หนังสือนั้นมาฉีกทิ้งเสีย ครั้นรุ่งขึ้นผู้ตายไปที่ห้องจำเลยทำงานอยู่ จำเลยถือมีดยาว 4 นิ้ว
ครึ่งเข้าไปหาผู้ตายพูดบอราคาหนังสือ ผู้ตายไม่ให้กลับด่าจำเลยเป็นคำหยาบ จำเลยจึง
แทงผู้ตาย 1 ทีแล้ววิ่งหนีไป ๑

ศาลเดิมตัดสินลงโทษประหารชีวิตจำเลยตามมาตรา 250 ข้อ 3 ๑

โจทก์และจำเลยมิได้อุทธรณ์ ศาลเดิมส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ตรวจตัดสิน
ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาชญา มาตรา 38 ศาลอุทธรณ์ตัดสินแก้ให้จำคุกจำเลย
ตลอดชีวิตตามมาตรา 249 ๑

โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาตัดสินยืนตามศาลอุทธรณ์ มีข้อกฎหมายดั่งข้างต้น ๑

ที่ 172/2474

ศาลฎีกา

วันที่ 4 สิงหาคม พุทธศักราช 2474

ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าปกกระหม่อม

ข้าพระพุทธเจ้ากรรมการศาลฎีกา ขอพระราชทานนำคดีระหว่าง อัยการ
นครศรีธรรมราช โจทก์ อัยคล้าย สุขช่วย (นักโทษ) จำเลย ขึ้นกราบบังคมทูล
พระกรุณาทราบฝ่าละอองธุลีพระบาท ๑

ที่ 58/226

กรมราชเลขาธิการ

วันที่ 28 สิงหาคม พุทธศักราช 2474

แจ้งความมายัง พระยาจินดาภิรมย์

ตามหนังสือนำคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 172/2474 ลงวันที่ 4 สิงหาคม พ.ศ. 2474 กราบบังคมทูลพระกรุณาในคดีระหว่างอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราช โจทก์ อ้ายคล้าย สุขช่วย จำเลย ต้องหาว่าเอาผิดแห่งอ้ายแมง (นักโทษ) ตามโดยเจตนาที่ในเรือนจำจังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาต้องกับศาลอุทธรณ์ให้จำคุกอ้ายคล้าย - สุขช่วย จำเลยตลอดชีวิตนั้น อนุญาตให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลฎีกา

(ลงพระนาม) บริพัตร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 172/2474

วิธีพิจารณาอาชญา

อำนาจศาลอุทธรณ์

ฎีกาอุทธรณ์

อาชญา

ฆ่าคน พยาบาท

คดีที่ ๔ พนันพนันห่อหมูส้ม อุบัติเหตุมีดหลุดไปถูกผู้อื่นตาย

ฎ.๓๖๐/๒๔๗๕ ประมาทเส้นเลือด อุบัติเหตุ

ปัญหาว่าการกระทำเป็นประมาทตามกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 43 ตอน 3 ข้อ 1 หรือ ไม่นั้น เป็นปัญหาข้อเท็จจริง

คดีอาชญาที่ศาลล่างทั้งสองตัดสินต้องกันให้ยกฟ้อง โดยอาศัยข้อเท็จจริงนั้น โจทก์ฎีกาไม่ได้

จำเลยใช้มีดชูยพินห่อหมูส้มกัน บังเอิญตัวมีดหลุดจากด้ามไปถูกผู้อื่นตาย โดยอุบัติเหตุดังนี้ ท่านว่าจำเลยไม่มีความผิด

ได้มีการพนันพนันห่อหมูส้มกัน จำเลยใช้มีดชูยพิน ตัวมีดหลุดจากด้ามไปถูก ท. ถึงแก่ความตายในคืนวันนั้นเอง ข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยเคยใช้มีดนั้นทำงานทุกวัน และวันเกิดเหตุจำเลยก็ได้ใช้มีดนั้นพินไม้ไฟ ตัวมีดไม่เคยหลุดจากด้ามเลย จำเลยว่าเวลาพินห่อหมูส้มนั้น ไม่มีเหตุให้คิดว่าจะหลุด

ศาลล่างทั้งสองฟังข้อเท็จจริงว่า กรณีเป็นอุบัติเหตุ จำเลยมิได้ประมาท ให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกาว่าจำเลยทำโดยประมาท

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยเป็นประมาทหรือไม่เป็นปัญหาข้อเท็จจริง จึงให้ยกฎีกาโจทก์เสีย

คำพิพากษาที่ 360/2475

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้กรรมการตรวจฎีกาโจทก์ อุตธรณคดีพิพากษาศาลอุทธรณ์

อัยการลำปาง

โจทก์

คดีระหว่าง

นายไหว คำทา

จำเลย

ได้ความตามข้อโจทก์หา และจำเลยให้การรับว่า ได้มีการพนันพนันห่อหมูส้มกัน ถ้าจำเลยพินขาดจำเลยได้ห่อหมูส้ม ถ้าไม่ขาดต้องเสีย 10 สตางค์ จำเลยใช้มีดชูยพิน ตัวมีดหลุดจากด้ามไปถูกนายทิวงศรีตลอดที่ได้รายนมชายลิกทะเลใน 1 แห่ง นายทิวงศรีถึงแก่ความตายในคืนนั้น โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตาม กฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 252 ฐานทำให้คนตายโดยประมาท จำเลย

แก้ว่ามีคนจำเลยเคยใช้ทำงานทุกวันตัวมิดไม่เคยหลุดจากค้ำเลย และไม่มีเหตุให้หนักว่าจะหลุด นอก จากคำจำเลยรับยังมีคำนายต้นพยานโจทก์ประกอบว่าเคยเห็นจำเลยใช้มิดของจำเลยไม่เคยหลุดเลย และ ในวันเกิดเหตุก็ได้เห็นจำเลยฟันไม้ไม่เห็นตัวมิดหลุดจากค้ำ

คดีได้ความดังกล่าวแล้ว ศาลจังหวัดลำปาง และศาลอุทธรณ์ฝั่งสองคลองต้องกันว่า กรณี เป็นการอุบัติเหตุ จำเลยมิได้กระทำลงโดยฐานประมาท ดังโจทก์กล่าวหา จึงพิพากษายกฟ้องโจทก์ ปลดจำเลยไป

โจทก์ทูลเกล้าฯ ถวายฎีกา การที่จำเลยใช้มิดที่จำเลยนำไปใช้กิจการอื่นอันหนักมาแล้ว และรู้ที่อยู่ผู้ตายนั่งอยู่ห่างเพียง 2 ศอก ก่อนฟันไม้ได้ตรวจดูมิดว่าแน่นหนามันคงดีหรือไม่ เช่นนี้ เรียกว่าประมาทตามกฎหมายลักษณะอาชญามาตรา 43 ตอน 3 ข้อ 1 ประกอบกฎหมายราชบุรีเบ็ดเสร็จ บทที่ 138

กรรมการศาลฎีกาได้ตรวจสำนวนและประชุมปรึกษาคดีเรื่องนี้แล้ว ข้อเท็จจริงได้ความดังกล่าวมาข้างต้น กรรมการเห็นว่า การกระทำของจำเลยในคดีนี้จะประมาทหรือไม่นั้น ย่อมต้องอาศัยข้อเท็จจริงจากคำพยานหลักฐานในสำนวนเรียกว่าเป็นข้อเท็จจริง เมื่อศาลล่างทั้ง 2 ฟังข้อเท็จจริงว่าการกระทำของจำเลยไม่เป็นประมาทแล้ว ศาลฎีกาต้องถือตามนั้น เพราะฉะนั้นฎีกาของโจทก์ ฟังไม่ขึ้น จึงพิพากษาให้ยกฎีกาของโจทก์เสีย

วันที่ 17 กันยายน พุทธศักราช 2475

(พระยาพรหมทัตศรีพิลาศ - พระยาหริศจันทร์สุวิฑ - พระยาธรรมสารเวทย์)

คำพิพากษาฎีกาที่ 360/2475

อาชญา มาคน ประมาทเล็กน้อย อุบัติเหตุ

วิธีพิจารณาอาชญา ฎีกาอุทธรณ์

คดีที่ ๕ ทำร้ายร่างกายจนถึงแก่ความตาย

ฎ.๔๕๖/๒๔๗๖ ทำร้ายร่างกาย ผ่าคน

โจทก์ฟ้องหาว่าจำเลยทำร้ายร่างกาย ศาลเดิมพิพากษาลงโทษแล้ว คดียังอยู่ใน
ระวางอายุความอุทธรณ์ ความปรากฏขึ้นว่าผู้ถูกทำร้ายได้ตายเพราะบาดแผลที่ถูกทำร้ายตั้งแต่ -
ก่อนที่ศาลเดิมพิพากษาดังนี้ ถ้าโจทก์มีความประสงค์จะขอให้ศาลลงโทษจำเลยฐานฆ่าคนตาย
โจทก์ต้องฟ้องเป็นคดีใหม่ จะทำเพียงแต่ยื่นคำร้องเพิ่มเติมฟ้องเดิมเท่านั้นหาได้ไม่

ศาลเดิมตัดสินเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ.2475 ว่า จำเลยทำร้ายร่างกาย จ.
บาดเจ็บ มีผิดตามมาตรา 254-53 ให้จำคุกไว้ 1 เดือน และให้รอกการลงอาชญาไว้ ครั้น
วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2475 โจทก์ยื่นคำร้องว่า จ.ตายตั้งแต่วันที่ 5 สิงหาคม เนื่องจาก
บาดแผลที่ถูกทำร้าย จึงขอให้ศาลพิจารณาและพิพากษาลงโทษจำเลยฐานฆ่าคนตายตามมาตรา
251 และขอให้ศาลถือคำร้องนั้นเป็นฟ้องเพิ่มเติมด้วย

ศาลเดิมตัดสินว่าคดีเสร็จขาดแล้ว ให้ยกคำร้องเสีย

ศาลอุทธรณ์สั่งให้ศาลเดิมรับคำร้องและพิจารณาพิพากษาคดีใหม่

ศาลฎีกาตัดสินกลับศาลอุทธรณ์ยืนตามศาลเดิม ดังข้อกฎหมายข้างต้น

คำพิพากษาที่ 456/2476

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้กรรมการตรวจฎีกาจำเลย อุทธรณ์คำ
พิพากษาศาลอุทธรณ์

อัยการเชียงราย

โจทก์

คดีระวาง

นายโต ปัญญาโน

จำเลย

คดีนี้ได้ความตามโจทก์หา และจำเลยให้การรับสารภาพว่าจำเลยได้ทำร้ายร่างกาย
นายจะวอมีบาดเจ็บ ศาลจังหวัดเชียงรายพิพากษาเมื่อวันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ.2475 ว่า
จำเลยมีความผิดตามกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 254 และว่าการที่จำเลยทำร้ายนายจะวอ
นั้น เป็นการป้องกันตัวเกินสมควรแก่เหตุ ต้องด้วยกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 53 จึงให้
จำคุกจำเลยไว้มีกำหนด 1 เดือน แต่ให้รอกการลงอาชญาจำเลยไว้ตามมาตรา 41-42 ครั้น
วันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2475 โจทก์ยื่นคำร้องว่านายจะวอตายเสียตั้งแต่วันที่ 5 สิงหาคม

เนื่องจากพิฆาตแผลที่ถูกจำเลยทำร้ายจึงขอให้ศาลพิจารณา และพิพากษาลงโทษจำเลยฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนาตามกฎหมายลักษณะอาชญา มาตรา 251 และขอให้ศาลถือว่าคำร้องนั้นเป็นฟ้องเพิ่มเติมด้วย ฯ

ศาลจังหวัดเชียงรายรับคำร้องนั้นว่า "คดีเสร็จเด็ดขาดไปแล้วจึงให้ยกคำร้องโจทก์นี้เสีย "

โจทก์อุทธรณ์ในข้อที่ศาลจังหวัดไม่รับคำร้องไว้พิจารณาเป็นฟ้องเพิ่มเติม อ้างเหตุว่าคดียังอยู่ในระหว่างอายุความอุทธรณ์จะนับเป็นคดีเสร็จเด็ดขาดไม่ได้ ฯ

ศาลอุทธรณ์พิจารณาแล้วเห็นชอบด้วยข้ออุทธรณ์ของโจทก์ และอ้างบรรทัดฐานคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 268/128 ระวังอัยการชยันตโชทก์ นายเย็น นางพอน จำเลย สนับสนุนคำวินิจฉัย จึงพิพากษาว่าให้ศาลจังหวัดเชียงรายรับคำร้องของโจทก์ และจัดการพิจารณาพิพากษาคดีเสียใหม่ ฯ

จำเลยชูลเกล้า ฯ ถวายฎีกา ฯ

กรรมการศาลฎีกาได้ตรวจสำนวน และประชุมปรึกษาคดีนี้ ทางพิจารณาได้ความดังกล่าวมาข้างต้น เห็นว่าตามฟ้องของโจทก์นั้น ศาลเดิมได้พิพากษาคดีขาดแล้ว ตามวิธีพิจารณาไม่มีทางจะฟ้องเพิ่มเติมฟ้องของเก่าที่เสร็จไปแล้วให้กลับมายื่นพิจารณาใหม่อีกได้ เพราะถ้าจะปฏิบัติตามคำขอของโจทก์ ศาลเดิมก็ต้องยกคำพิพากษาของตนเองเสียก่อนซึ่งไม่มีอำนาจจะทำได้ การเป็นดังนี้ เมื่อศาลเดิมสั่งให้ยกคำขอของโจทก์เสียโจทก์อุทธรณ์เพื่อขอให้วินิจฉัยอย่างนั้นอีก ศาลอุทธรณ์เห็นว่าคำเพิ่มเติมและพิจารณา ได้อ้างบรรทัดฐานของศาลฎีกาดังกล่าวมาข้างต้น ศาลฎีกาเห็นว่าเรื่องนี้แม้คดีเดิมยังอยู่ในระหว่างอายุความอุทธรณ์ก็ดี แต่เมื่อโจทก์ไม่ได้ฟ้องจำเลยอีกสำนวนหนึ่งฐานฆ่าคนตายแล้ว คดีก็ไม่ตรงต่อคำพิพากษาศาลฎีกาที่ศาลอุทธรณ์ได้อ้างขึ้นมา คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยทางพิจารณา เพราะฉะนั้นจึงให้ยกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์เสีย คงพิพากษายืนตามคำสั่งศาลเดิม ฯ

วันที่ 24 ตุลาคม พุทธศักราช 2476

(พระยาศรีสังก - พระยานรราชสุวจิน - พระยาวิกรมรัตนสุภาฯ)

คดีที่ ๖ บันดาลโทษะ จนทำให้ถึงแก่ความตาย

ฎ.๒๖๐/๒๔๗๖ เจตนา บันดาลโทษะ

ผู้ตายเมาสุราเข้าไปในโรงขายของ ของจำเลยในเวลาค่ำคืนแสดงกิริยาอะอะทำสิ่งของเสียหาย ครั้นภรรยาจำเลยเข้าจับไม้ที่จำเลยถือ จำเลยกลับกระชากไม้ขึ้นจนภรรยาจำเลยล้มลง จำเลยออกมาเห็นเข้าจึงใช้มีดฟันผู้ตายที่นอกโรงที่ 1 ถูกซี่โครงขาดรักษาตัวอยู่ได้ 4 วันก็ถึงแก่ความตายดังนี้ ท่านว่าจำเลยมีผิดฐานฆ่าคนตายโดยไม่เจตนา และเป็นการกระทำโดยบันดาลโทษะ

คดีที่ศาลเดิมตัดสินวางบท 249-53 แห่งกฎหมายลักษณะอาชญา ให้จำคุกจำเลย 7 ปี ศาลอุทธรณ์แก้วางบท 251-55 ให้จำคุก 3 ปีดังนี้ คู่ความทูลเกล้าฯ ถวายฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้

พ. เมาสุราเข้าไปในโรงงานขายของของจำเลยในเวลาค่ำคืน ซึ่งเป็นเวลาอนแล้ว แสดงกิริยาอะอะและทำสิ่งของแตกเสียหาย ก. ภรรยาจำเลยจึงเข้าจับไม้ที่ พ. ถือ พ. กระชากไม้ขึ้นจน ก. ล้มลง พอดีจำเลยถือมีดออกมาจากข้างในโรง เห็นดังนั้นจึงฟัน พ. ที่นอกโรงที่ 1 ถูกซี่โครงขาด รักษาตัวอยู่ 4 วันก็ตาย

ศาลเดิมตัดสินว่าจำเลยมีผิดตามมาตรา 249-55 ให้จำคุก 7 ปี ศาลอุทธรณ์แก้ว่าจำเลยมีผิดตามมาตรา 251-55 ให้จำคุก 3 ปี โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาตัดสินยืน มีข้อกำหนดตั้งข้างต้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 260/2476

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้กรรมการตรวจฎีกา โจทก์ อุทธรณ์คำพิพากษาศาลอุทธรณ์

อัยการนครนายก

โจทก์

คดีระหว่าง

นายอู๋ มีไชย

จำเลย

คดีนี้โจทก์ฟ้องหาว่าเมื่อวันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2475 เวลากลางคืน จำเลยใช้มีดทำร้ายร่างกายนายพุด จินนาสา ถึงแก่ความตาย โดยความพยายามด้วยความพยายามมาด

